

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **V. K.,** zastoupené Mgr. Dagmar Rezkovou Dřímalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** odbor sociální péče a zdravotnictví, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 4. 2008, č. j. MHMP 89712/2008, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 8. 2009, č. j. 2 Cad 71/2008 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni stěžovatelky Mgr. Dagmar Rezkové Dřímalové, advokátce, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 1600 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dní od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl žalobu žalobkyně (dále jen „stěžovatelky“), kterou brojila proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 17. 1. 2008 č. j. ODP/NEZ/1/2008/FOL. Posledně jmenovaným rozhodnutím byla stěžovatelce zvýšena na částku 3593 Kč s účinností od 1. 11. 2006 opakovaná dávka sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociální potřebnosti“).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá kasační důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Konkrétně stěžovatelka namítá následující:

Stěžovatelka se domnívá, že Městský soud v Praze postupoval v rozporu s platnými zákony, zejména správním řádem, zákonem o životním minimu a zákonem o sociální potřebnosti. Pochybení spatřuje stěžovatelka v tom, že Městský soud v Praze rozhodoval ve stejné věci již v minulosti, a to rozsudkem sp. zn. 2 Cad 23/2007, žalobě stěžovatelky vyhověl a rozhodnutí žalovaného zrušil. Žalovaný vydal nové rozhodnutí, trpící stejnými vadami a ze zákona tak bylo povinností Městského soudu v Praze zrušit nové rozhodnutí žalovaného. Stěžovatelka se přitom dovolává § 78 odst. 5 s. ř. s., ze kterého vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného soudem v rozsudku má za následek zrušení nového rozhodnutí správního orgánu pro nezákonnost bez dalšího. Stěžovatelka dále odmítla závěr Městského soudu v Praze, že údajně není třeba náležitě odůvodňovat rozhodnutí správních orgánů s ohledem na rozsudek Vrchního soudu v Praze z roku 1996; přitom namítla, že v České republice neplatí precedent, jedná se o zastaralý judikát Vrchního soudu v Praze učiněný 10 let před účinností nového správního řádu, a který se netýkal případu stěžovatelky.

Podle stěžovatelky Městskému soudu v Praze uniklo, že ustanovení § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti nehovoří pouze o nutnosti zkoumat skutečné náklady na domácnost, ale i skutečné odůvodněné náklady na výživu a ostatní osobní potřeby občana.

Konečně pak stěžovatelka odmítá argumentaci diskrečním oprávněním správního orgánu při stanovení konkrétní výše dávky. Podle stěžovatelky správní uvážení přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen nutný právní následek, předvídaný příslušnou právní normou. To však není případ stěžovatelky, protiprávní použití „správního uvážení" v dané věci znamená jednoznačně libovůli správních orgánů i Městského soudu v Praze při rozhodování v dané věci a vede tak k objektivně ničím nepodloženým závěrům. Správní uvážení je vyloučeno tam, kde je jen jediné možné právní řešení; správní orgán, ale i soud tak musí uplatnit jednovariantní řešení. Stěžovatelka tuto námitku blíže rozvíjí tak, že ze spisového materiálu vyplývá, že nebyla členem žádné společné domácnosti, neexistovaly ve smyslu zákona žádné společně s ní posuzované osoby; v bytě, ve kterém se zdržovala stěžovatelka, přebývaly dvě samostatné domácnosti - jedna tvořená stěžovatelkou, druhá tvořená ostatními obyvateli předmětného bytu. Správní orgány ani soudy nemohly tedy vycházet z premisy, že se na nákladech na nájemném a energiích v bytě podílejí tři osoby, když jim bylo prokazatelně známo, že v bytě byly funkční dvě domácnosti.

Vyměřená dávka sociální péče tak nemůže obstát, a to i z důvodu, že nebyly zkoumány i odůvodněné náklady na výživu a ostatní základní osoby stěžovatelky, přičemž je tato povinnost uložena správním orgánům, potažmo soudům v § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti.

Právní zástupkyně stěžovatelky doplnila kasační stížnost dne 31. 5. 2010. Znovu namítla, že správní orgány (Úřad městské části Praha 12 i žalovaný) nerespektovaly

rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 2 Cad 23/2007 - 43 ze dne 23. 8. 2007, kterým soud konstatoval nepřezkoumatelnost původního rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 a v tom kontextu i rozhodnutí žalovaného, když následně vydaná rozhodnutí správních orgánů trpí stejnými vadami jako obě rozhodnutí původní. V takovém postupu spatřuje stěžovatelka porušení Listiny základních práv a svobod, ale také zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti a zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu. Stěžovatelka doplnila, že uplatňuje kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud ze správního a soudního spisu zjistil následující skutečnosti rozhodující pro posouzení věci:

Ze spisové dokumentace Úřadu městské části Praha 12 (dále převážně jen „správního orgánu prvního stupně“) vyplývá, že stěžovatelka pobírala opakovanou dávku sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti. Pokud jde o výši dávky přiznané počínaje měsícem listopad 2006, je ve spisu založen přípis stěžovatelky ze dne 10. 11. 2006, ke kterému stěžovatelka přiložila mj. doklad o úhradě nájmu, doklad o úhradě nákladů za elektřinu a doklad o úhradě nákladů za plyn v měsíci říjnu 2006. Celkem šlo o částku 3577 Kč. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. ODP/NEZ/714/2006/FOL ze dne 14. 11. 2006 pak vyplývá, že tuto částku vzal jako prokázané náklady spojené s užíváním celého bytu. Vzhledem k tomu, že byt užívají celkem tři osoby, přiznal stěžovatelce jako odůvodněné náklady na domácnost jednu třetinu z této částky, tedy 1193 Kč. Částka k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb činila 2320 Kč, skutečné nezbytné odůvodněné náklady stěžovatelky tak stanovil správní orgán prvního stupně na částku 3593 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala dne 11. 12. 2006 odvolání, v němž namítala, že podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) a § 3 odst. 3 písm. a) zákona č. 463/1991 Sb., o životním minimu (dále jen „zákon o životním minimu“), je částkou potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních potřeb občana spolu s částkou potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost suma 4420 Kč, neboť ze všech dokladů vyplývá, že stěžovatelka je jednotlivcem bez společně posuzovaných osob. Z částky určené na nezbytné náklady na domácnost osoby, která není s nikým společně posuzovaná, podle stěžovatelky nelze nic odečítat, neboť jde podle jejího názoru o částku minimální a stanovenou zákonem o životním minimu. V postupu správního orgánu prvního stupně spatřuje stěžovatelka nelogičnost; v jedné složce životního minima považuje stěžovatelku za jednotlivce bez společně posuzovaných osob, ve druhé složce se považují za společně posuzované další dvě osoby, přestože ze zákona nejsou osobami společně posuzovanými. V dalším pak brojila za přiznání minimálně 250 Kč za vynaložené náklady za účelem zajištění práce vlastní iniciativou. Celkově tedy požadovala, aby odvolací orgán v napadeném rozsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a ve věci rozhodl tak, že se stěžovatelce ode dne 1. 11. 2006 zvyšuje částka na 4420 Kč měsíčně, přičemž by tuto částku měl současně zvýšit o částku prokazatelně vynaloženou na náklady vlastní iniciativy zvýšit si příjem vlastní prací, konkrétně v měsíci listopadu 2006 nejméně na částku 4670 Kč.

Žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 29. 1. 2007, č. j. MHMP 486139/2006, jako na relevantní právní důvod, proč setrval na názoru správního orgánu prvního stupně, uvedl, že podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se občanu, který se považuje za sociálně potřebného, poskytují jednorázové nebo opakované dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, přičemž se podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti při rozhodování o výši dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních potřeb a nezbytným nákladům na domácnost posuzovaného občana, k výši příjmu a k majetkovým poměrům. Žalovaný přezkoumal sociální situaci jmenované, která byla vedena v evidenci Úřadu práce hl. m. Prahy, pobočky v Praze 4, nepobírala podporu v nezaměstnanosti a konstatoval, že podle předložených dokladů podíl skutečných nezbytných nákladů na bydlení jmenované činí 1192,33 Kč. Námitky stěžovatelky odmítl s odkazem na pravidla stanovení dávky sociální péče jako irelevantní, neboť právě dikce § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, který ve své dispozici přikazuje přihlédnout k výši částek životního minima, vede logicky k tomu, že výsledná částka dávky sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti částky životního minima dosáhnout nemusí. Žalovaný také odmítl zohlednit náklady stěžovatelky vynaložené na prokazování iniciativy zvýšit si příjem vlastní prací, neboť k těmto výdajům dle platné právní úpravy nelze přihlédnout.

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí žalovaného dne 30. 3. 2007 žalobu k Městskému soudu v Praze a domáhala se zrušení žalovaného rozhodnutí. Namítla, že z rozhodnutí nevyplývá, jakým způsobem správní orgán prvního stupně došel k výši skutečně odůvodněných nákladů na domácnost stěžovatelky; tento nedostatek odůvodnění rozhodnutí neodstranil ani odvolací správní orgán a z tohoto důvodu je i jeho rozhodnutí v části přiznání nezbytných nákladů na bydlení nepřezkoumatelné. Zároveň poukázala na nezákonnost rozhodnutí správních orgánů ve věci a to s ohledem na ustanovení § 1, § 3 odst. 2 a § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti, na které ustanovení § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti odkazuje. Uváděla, že dle zákona životním minimu ustanovení § 3 odst. 2, písm. c) za částku potřebnou k zajištění výživy je uváděna částka 2400 Kč, k zajištění nezbytných nákladů na domácnost v případě, jde-li o jednotlivce dle ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) téhož zákona částka 2020 Kč, neboť společně s ní nebyly společně posuzovány žádné osoby uvedené v ustanovení § 4 téhož zákona. Celkově jí tedy měla být přiznána částka 4420 Kč, nikoliv 3593 Kč, jak z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu bylo stanoveno a potvrzeno odvolacím správním orgánem.

Městský soud rozsudkem ze dne 23. 8. 2007 č. j. 2 Cad 23/2007 - 43, rozhodnutí žalovaného zrušil dle § 76 odst. 1 písm. a) z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí; přitom uvedl, že ze správního spisu ani z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nevyplývá, kolik osob předmětný byt užívá, jaké důvody vedly správní orgán k rozhodnutí, že odpovídající částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost činí 1193 Kč, a to i s ohledem na skutečnost, že stěžovatelka je považována za osobu sociálně potřebnou a částka potřebná k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb dle ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) zákona o životním minumu činí 2400 Kč, navíc je stěžovatelka považována za osobu samostatně žijící. Městský soud nepřezkoumatelnost spatřoval i v rozhodnutí žalovaného, neboť ten pouze v odůvodnění

odkázal na obsah rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu a dále na ustanovení § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, aniž by se vypořádal s ustanovením § 1 a § 3 odst. 2 a 3 zákona o životním minimu, a podrobně výši částky potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky zdůvodnil. Městský soud konkrétně uvedl, že pouze uvedená částka 3577 Kč je nepřezkoumatelná, neboť není patrno, z jakých skutečností správní orgán vycházel, jak k této částce došel. Nepřezkoumatelná je i částka připadající na stěžovatelku, neboť v rozhodnutí je uvedeno, že na nákladech se podílejí 3 osoby, aniž by tato skutečnost byla podrobněji zdůvodněna. Správní orgán nezdůvodnil a nehodnotil jednotlivé důkazy, nevyvodil z nich jednoznačné závěry; rozhodnutí prvoinstančního i odvolacího orgánu se stalo nepřezkoumatelným z důvodu nedostatku důvodů rozhodnutí.

Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 8. 11. 2007, č. j. MHMP 398124/2007, zrušil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 12 ze dne 14. 11 2006, č. j. ODP/NEZ/714/2006/FOL, a věc vrátil k novému projednání a rozhodnutí. V odůvodnění shrnul právní závěry vyplývající z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, č. j. 2 Cad 23/2007 - 43, a uložil prvoinstančnímu správnímu orgánu vyrovnat se z uvedenými nedostatky a v rámci nového projednání vydat příslušné rozhodnutí v uvedené věci.

Úřad městské části Praha 12, odbor sociálních věcí vydal ve věci nové rozhodnutí ze dne 17. 1. 2008, č. j. ODP/NEZ/1/2008/FOL, kterým s účinností od 1. 11. 2006 zvýšil opakovanou dávku sociální péče na 3593 Kč. V odůvodnění správní orgán uvedl, že podle nákladů předložených v listopadu 2006 (doloženým platebním dokladem SIPO, který obsahoval náklady na elektřinu 900 Kč a náklady na plyn 200 Kč, poštovní poukázkou byl prokázán náklad za nájem a služby ve výši 2477 Kč) došlo ke změně odůvodněných nákladů na domácnost na částku 3577 Kč. V žádosti ze dne 7. 9. 2006 stěžovatelka uvedla, že v bytě s žadatelem bydlí 2 osoby, na nezbytných nákladech na domácnost se podílí 3 osoby, jedna třetina z těchto nákladů činí 1193 Kč. Částku k zajištění výživy a ostatních základních potřeb stanovil správní orgán prvního stupně na 2400 Kč, skutečné nezbytné odůvodněné náklady pak na částku 3593 Kč.

Proti tomuto rozhodnutí stěžovatelka podala dne 5. 2. 2008 odvolání, které doplnila 26. 2. 2008. Stěžovatelka v obsáhlém podání v zásadě namítla, že podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. e) a § 3 odst. 3 písm. a) zákona o životním minimu je částkou potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních potřeb občana spolu s částkou potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost suma 4420 Kč. Podle zákona o životním minimu se považuje za jednotlivce; za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost pro jednotlivce je tímto zákonem stanovena výše 2020 Kč a z této částky podle stěžovatelky nelze nic odečítat, neboť jde podle jejího názoru o částku minimální a stanovenou zákonem o životním minimu. V postupu správního orgánu prvního stupně spatřuje stěžovatelka nelogičnost; v jedné složce životního minima považuje stěžovatelku za jednotlivce bez společně posuzovaných osob, ve druhé složce se považují za společně posuzované další dvě osoby, přestože ze zákona nejsou osobami společně posuzovanými. V dalším pak stěžovatelka žádala přiznání minimálně 250 Kč za vynaložené náklady za účelem zajištění práce vlastní iniciativou. Celkově tedy požadovala, aby odvolací orgán v napadením rozsahu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a ve věci rozhodl tak, že se stěžovatelce ode dne 1. 11. 2006 zvyšuje částka na 4420 Kč měsíčně, přičemž by

tuto částku měl současně zvýšit o částku prokazatelně vynaloženou na náklady vlastní iniciativy zvýšit si příjem vlastní prací, konkrétně v měsíci listopadu 2006 nejméně na částku 4670 Kč.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 4. 2008, č. j. MHMP 8971/2008, odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. Po rekapitulaci předchozích řízení konstatoval žalovaný, že stěžovatelka je v evidenci Úřadu práce hl. m. Prahy, pobočka v Praze 4, nepobírá podporu v nezaměstnanosti. V měsíci listopadu 2006 došlo ke změně skutečných odůvodněných nákladů na bydlení, které činí 3577 Kč. V předloženém platebním dokladu SIPO jsou uvedeny náklady za elektřinu ve výši 900 Kč, za plyn 200 Kč, podle poštovní poukázky je úhrada nájemného a služeb ve výši 2477 Kč. Správnímu orgánu prvního stupně je známá skutečnost, že se jmenovanou užívají byt další 2 osoby. Jmenovaná je příjemcem opakující se dávky sociální péče, správní orgán prvního stupně byl povinen zjistit, s kým jmenovaná užívá byt pro účely zjištění společně posuzovaných osob. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka žádné změny oproti podané žádosti o dávku nenahlásila, vyšel správní orgán z původních údajů. Byt užívají 3 osoby, podíl skutečných nezbytných nákladů na bydlení stěžovatelky činí 1/3 z celkové částky nákladů hrazených za bydlení v měsíci listopadu 2006 v celkové výši 3577 Kč, tj. 1192,33 Kč. Žalovaný dále zrekapituloval, že stěžovatelka se ve smyslu § 4 zákona o životním minimu posuzuje jako jednotlivec; dle § 3 odst. 2 písm. e) zákona o životním minimu se za částku potřebnou k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana považuje částka 2400 Kč, za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost se považuje 2020 Kč dle ustanovení § 3 odst. 3 písm. a) citovaného zákona.

Žalovaný konstatoval, že podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti se občanu, který se považuje za sociálně potřebného, poskytují jednorázové nebo opakované dávky k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, přičemž se podle ustanovení § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti při rozhodování o výši dávky přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních potřeb a nezbytným nákladům na domácnost posuzovaného občana, k výši příjmu a k majetkovým poměrům. K částkám životního minima se při rozhodování o výši dávky přihlíží, výše dávky nemusí výši životního minima dosahovat. Výše dávky byla stanovena součtem částky na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb ve výši 2400 Kč a částky k zajištění nezbytných nákladů na domácnost, tj. 1192,33 Kč, tj. celkem 3592,33 Kč, po zaokrouhlení dle ustanovení § 101 odst. 3 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení částku 3593 Kč. Žalovaný uzavřel, že dávka byla stanovena v souladu s kritérii danými ustanovením § 4 zákona o sociální potřebnosti. Žalovaný také odmítl zohlednit náklady stěžovatelky vynaložené na prokazování iniciativy zvýšit si příjem vlastní prací, neboť k těmto výdajům dle platné právní úpravy nelze přihlédnout.

Stěžovatelka proti uvedenému rozhodnutí žalovaného podala dne 24. 6. 2008 žalobu k Městskému soudu v Praze. Stěžovatelka v zásadě nesouhlasila se stanovením dávky sociální péče ve výši 3593 Kč; dávka by měla být stanovena ve výši minimálně 4420 Kč. Stěžovatelka argumentovala v zásadě tím, že jí ze zákona o životním minimu náleží k úhradě nákladů na domácnost tímto částka 2020 Kč, a to proto, že je ve smyslu tohoto zákona jednotlivcem. Stěžovatelka vychází z toho, že jestliže se při stanovení dávky

sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti ve spojení se zákonem o životním minimu nepřihlíží k příjmům osob, které žijí v tomtéž bytě a nejsou osobami společně posuzovanými ve smyslu § 4 zákona o životním minimu, nemůže se následně přihlížet ani k jejich vydáním a hovořit o jakési povinnosti těchto osob zdržujících se v jednom bytě podílet se na nákladech na domácnost žadatele o dávku. Vedle toho stěžovatelka také namítla, že náklady, které vzal v úvahu správní orgán prvního stupně i žalovaný (nájem, plyn, elektřina), nejsou jedinými důvodnými náklady na domácnost a že částka na domácnost stanovená zákonem o životním minimu je konstruována právě s ohledem na diverzitu možných nákladů.

Podle stěžovatelky dávka sociální péče nemusí dosahovat výše životního minima pouze v případě, že žadatel žije se společně posuzovanými osobami, v případě, že má nějaký příjem, který nedosahuje částky životního minima, popřípadě žadatel není nemajetný, popřípadě neuplatní své jiné majetkové nároky. Ani jedna z podmínek však u stěžovatelky neplatí. Za situace, kdy je občan nemajetný, nemá společně posuzované osoby, platí ze zákona minimální částky stanovené zákonem o životním minimu, které u nákladů na výživu občana činí 2400 Kč měsíčně a u nákladů na domácnost 2020 Kč, celkem tedy 4420 Kč měsíčně. Stěžovatelka uvedla, že z rozhodnutí žalovaného nevyplývá, z jakého důvodu je stanovena částka k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana - jednotlivce na 2400 Kč měsíčně, zatímco u částky 2020 Kč měsíčně, tj. částky stanovené zákonem o životním minimu jako potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost jednotlivce, je zkoumána její výše a odůvodněnost.

Stěžovatelka dále postup žalovaného označila za tristní, a to vzhledem k tomu, že ignoroval ve věci již vydaný rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2007, sp. zn. 2 Cad 23/2007. Stěžovatelka uzavřela, že napadené rozhodnutí žalovaného je nesrozumitelné, nepřezkoumatelné, nezákonné a vydané v rozporu se skutkovým stavem věci a řízení, které mu předcházelo, proběhlo též v rozporu se zákonem.

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 6. 8. 2008; oproti žalovanému rozhodnutí však nevnesl ve věci zásadní změnu svého postoje.

Městský soud v Praze žalobu zamítl kasační stížností napadeným rozsudkem ze dne 19. 8. 2009, č. j. 2 Cad 71/2008 - 32, přitom rozhodl o nákladech řízení. Soud v odůvodnění po rekapitulaci konstatoval s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. 6 Ads 131/2007, že rozhodl-li v této věci Městský soud tak, že svým dřívějším rozsudkem ze dne 23. 8. 2007, č. j. 2 Cad 23/2007, rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2007, č. j. MHMP 486139/2006, zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení s odkazem na ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s., učinil tak v rozporu se zákonem, neboť dle zásady definované již rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6A 825/95, může soud jako překonatelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutím, jsou ze spisu v zákonných věcech bez pochyb rekonstruovatelné. Obecně nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které obsahuje formálně vzato veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu a skutková zjištění jsou obsahem spisové dokumentace, přičemž tato skutková zjištění

nebyla stěžovatelkou v žádné fázi správního nebo soudního řízení zpochybněna. Městský soud v Praze na margo svého dřívějšího rozsudku ve věci dále uvedl, že proti tomuto rozhodnutí nebyla podána kasační stížnost, avšak v obdobné věci (týkající se rovněž stěžovatelky) proti rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Cad 59/2006, podal kasační stížnost žalovaný a Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů rozsudkem ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. 6 Ads 131/2007, rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze poté rozhodl o zamítnutí žaloby stěžovatelky. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Ads 131/2007 ze dne 4. 11. 2008 soud konstatoval, že Nejvyšší správní soud se v uvedeném rozsudku podrobně zabýval žalobními námitkami stěžovatelky a došel k závěru, že nebyl důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, pokud skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, jsou rekonstruovatelné z obsahu správního spisu. Soud se zároveň zabýval vztahem článku 30 Listiny základních práv a svobod, zákona o životním minimu, zákona o sociální potřebnosti, přičemž došel k závěru, že článek 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod provádí zákon o sociální potřebnosti a v § 4 odst. 3 tohoto zákona nelze dovodit, že dávka sociální potřebnosti by musela dosáhnout životního minima. Dle tohoto ustanovení se k částkám životního minima při stanovení dávky sociální potřebnosti pouze přihlíží. V případě stěžovatelky, pokud jde o náklady na bydlení, ta žije v jednom bytě s dalšími dvěmi osobami (byť v oddělených domácnostech), přičemž stěžovatelkou doložené některé náklady se týkají celého bytu, resp. obou domácností bez rozlišení toho, co stěžovatelka spotřebovala skutečně sama a co je spotřeba ostatních osob, které nejsou sociálně potřebné a nejsou tedy společně posuzovány se stěžovatelkou. Za této situace je zcela logické a v souladu s limity správní diskrece ve smyslu § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti, že na celkových nákladech na domácnost ve výši 3593 Kč se podílejí tři osoby bez rozlišení jejich spotřeby stejným dílem a náklady na domácnost stěžovatelky činí 1193 Kč a zároveň s částkou k zajištění výživy a ostatních zákonných potřeb stěžovatelky ve výši 2400 Kč činí částka opakované dávky za listopad roku 2006 celkem 3593 Kč (2400 + 1193 Kč).

Stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížností, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a tuto kasační stížnost podala včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.).

Považuje-li stěžovatelka kasační stížností postup Městského soudu v Praze za rozporný s vyjmenovanými právními předpisy, namítá vnitřní rozpornost rozsudku a nejasnost úvah soudu, uplatňuje tímto kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Stěžovatelka dále brojí proti postupu Městského soudu v Praze, jenž měl zrušit rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost dle § 75 s. ř. s., avšak tato neučinil; Nejvyšší správní soud podřadil tuto námitku podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. pod kasační důvod tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit.

Námitky stěžovatelky sporující stanovení výše dávky sociální péče subsumoval Nejvyšší správní soud pod kasační důvod tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek Městského soudu v Praze v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za nutné konstatovat, že stěžovatelka odmítá akceptovat základní rozdíl mezi částkou životního minima stanovenou zákonem o životním minimu jako referenční částkou, která pouze stanoví hranici, odkdy se jedinec nachází ve stavu hmotné nouze ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, a částkou přiznané dávky sociální péče podle zákona o sociální potřebnosti za právní úpravy účinné do 1. 1. 2007. Vzhledem k tomu, že částka životního minima, jak Nejvyšší správní soud zcela jasně již v minulosti vyložil, měla v koncepci pomoci v hmotné nouzi do 1. 1. 2007 pouze a jen definiční charakter, nikdy se od ní nic neodečítalo, ani se k ní nic nepřičítalo, zákon nezaručoval na životní minimum nárok. Funkcí zákona o životním minimu bylo definovat pojem hmotné nouze ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. To činil v ustanovení § 1, v němž říká, že životní minimum je společensky uznanou minimální hranici příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze. V dalších ustanoveních pak zákon o životním minimu pouze konkretizuje výši této (objektivní) hranice, která definuje stav hmotné nouze. Již důvodová zpráva k zákonu o životním minimu (www. psp.cz) uvedla, že „*stanovením životního minima je specifikována ve smyslu čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod skupina občanů, kteří jsou v hmotné nouzi a kterým by z tohoto důvodu měla být poskytnuta pomoc. Způsob, forma poskytování a bližší podmínky pomoci budou stanoveny ve zvláštních předpisech, a to především v republikových předpisech upravujících poskytování dávek sociální péče podmíněných sociální potřebností.*“ Teprve zákon o sociální potřebnosti tedy stanoví ono dávkové schéma, pravidla, podle nichž se dávka bude osobě nacházející se v hmotné nouzi vypočítávat a poskytovat; dávky sociální péče se stěžovatelce za právní úpravy účinné v době rozhodování před správními orgány poskytovaly podle zákona o sociální potřebnosti, nikoliv podle zákona o životním minimu.

Stěžovatelka dále ve svých podáních v podstatě zaměňuje pojem „částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost“ dle zákona o životním minimu (v případě stěžovatelky stanovená na výši 2020 Kč) s pojmem „nezbytné náklady na domácnost“ dle ustanovení § 4 zákona o sociální potřebnosti (v případě stěžovatelky stanovená na výši 1193 Kč), ačkoliv se jedná o dva různé instituty, které při posuzování hmotné nouze mají rozdílnou roli. První uvedené je jednou ze složek podle níž se stanovuje životní minimum jako společensky uznaná minimální hranice příjmů občana, pod níž nastává stav jeho hmotné nouze. Teprve poté, pokud příjem občana nedosahuje těchto zákonem stanovených částek životního minima a občan si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, považuje se občan podle § 1 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti za sociálně potřebného. Takovému občanu se poskytují jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky, a to k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb a k zajištění nezbytných nákladů na domácnost (§ 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti). Podle § 4

odst. 3 citovaného zákona se poté při stanovení dávky sociální potřebnosti **přihlíží** k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob), k výši příjmu a k majetkovým poměrům. Z uvedeného plyne, že **dávka sociální péče** poskytovaná podle zákona o sociální potřebnosti k účelům stanoveným v § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti, je stanovená ve výsledné výši na základě diskrečního oprávnění správního orgánu a má reflektovat osobní situaci stěžovatelky; ostatně stěžovatelka předkládá potřebné podklady správnímu orgánu právě účelem posouzení jejích poměrů.

Velmi zjednodušeně řečeno, účelem zákona o životním minimu je stanovit mezní hranici příjmů, pod níž nastává hmotná nouze občana, zatímco účelem zákona o sociální potřebnosti je poskytnout občanovi, jehož příjem nedosahuje stanovených částek životního minima a tento příjem není schopen zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním, mj. dávku sociální péče. Výše této dávky je pak stanovena v souladu s §4 odst. 1 a §4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti v zásadě tak, aby pokryla pouze nezbytné náklady žadatele o dávku; dávka nemusí dosahovat částek životního minima; správní orgán je přitom oprávněn zkoumat nezbytnost nákladů, v případě stěžovatelky tedy zejména nákladů na její domácnost jako domácnost jednotlivce.

Ani z jednoho z ustanovení zákona o sociální potřebnosti nelze dovodit, že dávka sociální potřebnosti (která je praktickou realizací pomoci nezbytné pro zajištění základních životních podmínek) musí dosáhnout částky životního minima, nevyplývá tedy povinnost správního orgánu při poskytnutí dávky sociální péče automaticky „dorovnat“ touto dávkou příjmy občana do částky životního minima, v případě stěžovatelky tedy součtem částek 2400 Kč (částka potřebná k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb občana) a 2020 Kč (částka potřebná k zajištění nezbytných nákladů na domácnost) na částku 4420 Kč.

Nejvyšší správní soud nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že Městský soud v Praze v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že rozhodnutí není třeba odůvodňovat. Jak již bylo v rekapitulační části uvedeno, soud odkázal v odůvodnění na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2008, č. j. 6 Ads 131/2007 - 94 (dostupný na www.nssoud.cz), přitom poukázal na zásadu vyslovenou rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 6. 1996, č. j. 6 A 825/95 - 7, podle níž soud může jako překlenutelnou procesní chybu posoudit to, když i přes určitou nedostatečnost odůvodnění písemného vyhotovení rozhodnutí jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Takto lze slevit z nároků na dodržení jinak zcela oprávněných požadavků § 68 správního řádu s vědomím toho, že ve správním spisu nalezl dostatečnou oporu pro úvahu, že je rozhodnutí stěžovatelky po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem. Na tomto místě je tedy třeba zdůraznit, že obecně nelze považovat za nepřezkoumatelné správní rozhodnutí, které neobsahuje, formálně vzato, veškeré náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu. Městský soud v Praze zároveň konstatoval, že v obdobné věci sp. zn. 2 Cad 59/2006 (která se týká rovněž stěžovatelky) podal kasační stížnost proti rozsudku

Městského soudu ze dne 30. 5. 2007, č. j. 2 Cad 59/2006 - 56, Magistrát hl. m. Prahy a Nejvyšší správní soud již citovaným rozsudkem ze dne 4. 11. 2008, sp. zn. 6 Ads 131/2007, z výše uvedených zásad tento rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soud v Praze k dalšímu projednání. Jak z odůvodnění jednoznačně vyplývá, Městský soud v Praze za současného respektování právního názoru Nejvyššího správního soudu a po přezkoumání spisového materiálu dospěl k závěru, že nebyl důvod ke zrušení rozhodnutí žalovaného z důvodu uvedeném v ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, pokud skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, jsou rekonstruovatelné ze správního spisu.

Nejvyšší správní soud tento závěr Městského soudu v Praze sdílí, a to z dále uvedených důvodů. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 17. 1. 2008, č. j. ODP/NEZ/1/2008/FOL, vyplývá, že po konstatování sociální potřebnosti stěžovatelky podle § 1 zákona o sociální potřebnosti provedl správní orgán výčet podkladů, které předložila stěžovatelka k prokázání nezbytných (odůvodněných) nákladů na domácnost ve výši 3577 Kč: platební doklad SIPO znějící na částku 1100 Kč (položky elektřina 900 Kč a plyn 200 Kč) a tomu kopii poštovní poukázky prokazující úhradu nájemného a služeb ve výši 2477 Kč. Správní orgán dále jasně stanovil, že vzhledem k poslední žádosti o dávku ze dne 7. 9. 2006, v níž jsou uvedeny další 2 osoby, které se stěžovatelkou v bytě bydlí, se tedy na celkových nákladech na domácnost podílí 3 osoby; částka na zajištění nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky tedy činí 1/3 této částky tj. 1193 Kč. Částka k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb stěžovatelky činí 2400 Kč, skutečné nezbytné odůvodněné náklady stěžovatelky činí 3593 Kč. Ke stejnému závěru dospěl v rozhodnutí i žalovaný; v rozhodnutí správně konstatoval, že za částku potřebnou k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky se považuje 2020 Kč, neboť stěžovatelka jako příjemce dávky nemá žádné další společně posuzované osoby, je tedy posuzovaná jako jednotlivec. Dále poukázal na skutečnost, že stěžovatelka dle ustanovení § 106 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, písemně nenahlásila žádnou změnu v počtu osob, které užívají byt, tudíž se vychází z původně zjištěných údajů, tj. že byt užívají celkem 3 osoby. Vzhledem k tomu žalovaný jako odvolací správní orgán dospěl ke shodnému závěru, že odůvodněné náklady stěžovatelky na domácnost je třeba určit podílem ve výši 1/3 z celkových nákladů na byt.

Nejvyšší správní soud v dalším znovu poukazuje na text ustanovení § 4 odst. 1 zákona o sociální potřebnosti, který hovoří o poskytnutí dávky sociální péče k zajištění toliko nezbytných nákladů na domácnost; obdobně §4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti stanoví pravidlo přihlížet pouze k nezbytným nákladům na domácnost občana. Z citovaných ustanovení tak jednoznačně vyplývá, že správní orgán není povinen ani uhradit náklady na domácnost stěžovatelky v plné výši, ani ve výši částky potřebné k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stanovené zákonem o životním minimu, tedy ve výši 2020 Kč v případě stěžovatelky.

Při rozhodování o výši dávky sociální péče za dodržení pravidel uvedených v § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti jde o posuzování konkrétní situace občana a jeho odůvodněných nákladů; co je nezbytným nákladem na domácnost stěžovatelky zůstává na posouzení správního orgánu.

Ze správního spisu vyplývá, že k prokázání odůvodněných nákladů na domácnost stěžovatelka doložila dne 10. 11. 2006 fotokopii platebního dokladu SIPO vystaveného na jméno M. L. Ing., trv. bytem M. 3235/5, M., X Praha Y, znějící na částku 1100 Kč, včetně fotokopie poštovní poukázky vystavené na stejnou osobu znějící na částku 2477 Kč, jíž bylo uhrazeno nájemné a služby za měsíc říjen 2006. Osoba plátce těchto nákladů, jak ze spisu vyplývá, je jednou z celkem tří obyvatel bytu, ve kterém žije i stěžovatelka. Správní orgán v souladu s § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti zkoumal výši nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky - samostatně posuzované osoby, za situace, kdy stěžovatelka prokazatelným způsobem obývá jeden byt s dalšími osobami (ať tyto tvoří jednu či více dalších domácností). Předložila-li stěžovatelka k prokázání odůvodněných nákladů na svou domácnost doklady, z nichž vyplynulo, že jimi byly zaplaceny náklady za celý byt, přičemž je z těchto dokladů zřejmé, že náklady uhradil pouze jeden ze tří obyvatel bytu, je tím spíše na místě správní úvaha, jakou mírou se na těchto nákladech podílela stěžovatelka a jaké jsou tedy za výše uvedených nesporných skutečností nezbytné náklady na její domácnost. Za těchto předpokladů nelze ničeho vytknout závěrům správních orgánů obou stupňů a stejně tak i Městského soudu v Praze, podle kterých za nezbytné náklady na domácnost stěžovatelky byla považována pouze poměrná část ve výši 1/3 nákladů za celý byt, tedy částka 1193 Kč. Jiné náklady s bydlením stěžovatelka ani netvrdila, ani neprokazovala.

Co se týče námitek stěžovatelky vztahujícím se k rozsudku Vrchního soudu v Praze, Nejvyšší správní soud uvádí, že citovaný judikát byl sice vydán ještě za účinnosti tzv. „starého“ správního řádu, tedy zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, formální požadavky kladené na rozhodnutí správního orgánu jsou však zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, účinném od 1. 1. 2006, v ustanovení § 68 odst. 3 v zásadě upraveny shodně jako v ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení. Principy formulované rozsudkem Vrchního soudu v Praze tak rozhodně nejsou v rozporu s právní úpravou účinnou v době rozhodování Městského soudu v Praze a Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto zásadu není na místě omezit pouze na rámec tehdy účinného zákona.

K námitce stěžovatelky, která žalovanému vytýká, že zatímco náklady na domácnost byly zkoumány, nebyly posouzeny její skutečné odůvodněné náklady na zabezpečení výživy a ostatní základní potřeby, lze poukázat na závěry žalovaného i městského soudu, že stěžovatelka tvoří domácnost jako jednotlivec, je tedy osobou samostatně posuzovanou ve smyslu zákona o životním minimu. Ze spisového materiálu dále vyplývá, že stěžovatelka je vedena v evidenci Úřadu práce hl. m. Prahy, pobočky v Praze 4, nepobírá podporu v nezaměstnanosti a není schopna zvýšit si příjem vlastní prací, nemá žádný příjem a ani žádný majetek. Z postupu správních orgánů je patrné, že s přihlédnutím k částce potřebné k zajištění výživy a ostatních základních osobních potřeb stěžovatelky jako jednotlivce ve výši 2400 Kč podle zákona o životním minimu za současného užití pravidel uvedených v § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti stanovily výslednou částku k zabezpečení výživy a ostatních základních osobních potřeb na 2400 Kč. Na tomto místě lze uvést, že na rozdíl od částky k zajištění nezbytných nákladů na domácnost stěžovatelky (osoby samostatně posuzované) zde ostatně ani nebyl obdobný důvod stanovit tuto složku dávky sociální péče v jiné výměře. V takovém postupu, který je ve prospěch stěžovatelky, nespatřoval vadu ani Městský soud v Praze a Nejvyšší správní soud tento závěr sdílí. K opakovaným námitkám stěžovatelky, jimiž se ve správním řízení

domáhala přiznání i nákladů prokazatelně vynaložených vlastní iniciativou zvýšit si příjem vlastní prací, dodává Nejvyšší správní soud tolik, že zákon o sociální potřebnosti takový postup neumožňuje.

Konečně pak stěžovatelka odmítá argumentaci diskrečním oprávněním správního orgánu při stanovení konkrétní výše dávky. Podle stěžovatelky správní uvážení přichází v úvahu pouze tehdy, jestliže s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen nutný právní následek, předvídaný příslušnou právní normou. To však údajně není její případ. K tomu Nejvyšší správní soud na tomto místě i vzhledem k několikerému zmínění zásad pro stanovení dávky sociální péče cituje text rozhodné normy ustanovení § 4 odst. 3 zákona o sociální potřebnosti: „*Při rozhodování o výši jednorázové nebo měsíčně se opakující peněžité nebo věcné dávky se přihlíží k částkám životního minima, ke skutečným odůvodněným nákladům na zabezpečení výživy a ostatních základních potřeb a nezbytných nákladů na domácnost posuzovaného občana (společně posuzovaných osob), k výši příjmu a k majetkovým poměrům.*“ Onen stěžovatelkou uváděný jednoznačný nutný právní následek spojený s hypotézou právní normy nelze v normě shledat. Klasičtější ukázku diskrečního oprávnění správního orgánu by bylo poměrně složité v právním řádu hledat.

Nejvyšší správní soud považuje za bezdůvodné stěžovatelčiny námitky směřující do postupu při stanovení výše dávky sociální péče.

Nejvyšší správní soud neshledal s ohledem na výše uvedené kasační stížnost důvodnou, proto ji zamítl (§ 110 s. ř. s.).

Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Stěžovatelce byla pro řízení o kasační stížnosti usnesením Městského soudu v Praze ze dne 23. 2. 2010, č. j. 2 Cad 71/2008 - 66, ustanovena zástupcem Mgr. Dagmar Rezková Dřímalová, advokátka, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6; podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přiznal Nejvyšší správní soud právnímu zástupci odměnu za dva úkony právní služby, a to 2 x 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. b) (převzetí věci včetně studia spisu u soudu) a § 11 odst. 1 písm. d) (doplnění kasační stížnosti) citované vyhlášky a náhradu hotových výdajů za dva úkony právní služby ve výši 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 1600 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. října 2010

JUDr. Milada Tomková

předsedkyně

senátu